

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 96.736 van 20 juni 2001

A. 100.564/XIII-2046.

In zake : **de Naamloze Vennootschap
SOBELAIR,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Pierre FRÜHLING en
Mr. Marc GODFROID, advocaten,
Keizerslaan 3
1000 Brussel,

tegen :

**HET BRUSSELS INSTITUUT VOOR
MILIEUBEHEER,**
afgekort als "**BIM**",

dat woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jacques SAMBON, advocaat,
Wijnheuvelenstraat 227
1030 Brussel.

Tussenkommende partij :

HANNEQUART Jean-Pierre,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jacques SAMBON, advocaat,
Wijnheuvelenstraat 227
1030 Brussel.

**DE VOORZITTER VAN DE XIIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de vordering die de naamloze vennootschap SOBELAIR op 16 februari 2001 heeft ingesteld met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging van "de beslissing van het Brussels Instituut voor Milieubeheer d.d. 12 januari 2001 waarbij (haar) een administratieve geldboete van 97.000 frank wordt opgelegd voor drie overtredingen van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 27 mei 1999 betreffende de bestrijding van geluidshinder voortgebracht door het luchtverkeer";

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de nietigverklaring van dezelfde beslissing vordert;

Gezien het op 20 maart 2001 ingediende verzoekschrift waarbij Jean-Pierre HANNEQUART vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding;

Gezien de nota met opmerkingen van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer QUINTIN, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 3 april 2001, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 24 april 2001 om 9.30 uur;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen, van het verslag en van de beschikking tot bepaling van de rechtsdag;

Gehoord het verslag van de heer HANOTIAU, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. P. FRÜHLING en Mr. M. GODFROID, advocaten, die voor de verzoekende partij verschijnen, en van Mr. J. SAMBON, advocaat, die voor de verwerende partij en de tussenkomende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer QUINTIN, eerste auditeur-afdelingshoofd;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten aan het geding ten grondslag liggen :

1. De naamloze vennootschap SOBELAIR, waarvan de hoofdzetel gevestigd is te Sint-Lambrechts-Woluwe, Emmanuel Mounierlaan 2, heeft krachtens artikel 2 van haar statuten tot doel alle luchtvervoer alsook alle verrichtingen in verband met vervoer die de verwezenlijking van dat doel kunnen bevorderen.

2. Op 17 april 2000 zendt het Brussels Instituut voor Milieubeheer de naamloze vennootschap SOBELAIR een kopie van het proces-verbaal dat het aan het parket van de procureur des Konings te Brussel richt wegens overtredingen van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 27 mei 1999 betreffende de bestrijding van geluidshinder voortgebracht door het luchtverkeer.

Het besluit van 27 mei 1999 is uitgevaardigd op grond van de ordonnantie van 17 juli 1997 betreffende de strijd tegen geluidshinder in een stedelijke omgeving.

Op 11 oktober 1999 heeft de naamloze vennootschap SOBELAIR, handelend in overleg met de naamloze vennootschap SABENA en de naamloze vennootschap DELTA AIR TRANSPORT, bij de Raad van State tegen dat besluit een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing ingediend (zaak A.87.214/XIII-1384).

Bij arrest nr. 84.706 van 17 januari 2000 is de vordering tot schorsing afgewezen omdat niet aangetoond was dat er een gevaar voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestond.

3. Op 17 november 2000 deelt het Brussels Instituut voor Milieubeheer de naamloze vennootschap SOBELAIR mee dat een procedure geopend wordt om haar een administratieve geldboete op te leggen wegens de overtredingen die haar ten laste worden gelegd en verzoekt het haar om haar verweermiddelen aan te voeren.

4. Op 15 december 2000 zenden de advocaten van de naamloze vennootschap SOBELAIR een memorie over aan het Brussels Instituut voor Milieubeheer.

5. Op 22 december 2000 heeft de naamloze vennootschap SOBELAIR bij het Hof van Cassatie een verzoekschrift aanhangig gemaakt tot onttrekking van de zaak aan de rechter wegens gewettigde verdenking, dat gericht is tegen het Brussels Instituut voor Milieubeheer.

6. Bij een arrest van 11 januari 2001 heeft het Hof van Cassatie het verzoek afgewezen omdat het Brussels Instituut voor Milieubeheer, ook wanneer het de opdracht vervult die hem bij artikel 38 van de ordonnantie van 25 maart 1999 is toegewezen, geen gerecht is als bedoeld in artikel 650 van het Gerechtelijk Wetboek, op welk artikel de verzoekende vennootschap haar verzoek grondt.

7. Op 12 januari 2001 beslist Jean-Pierre HANNEQUART, leidend ambtenaar van het Brussels Instituut voor Milieubeheer, de naamloze vennootschap SOBELAIR een administratieve geldboete van 97.000 frank op te leggen.

De beslissing van 12 januari 2001, die het onderwerp is van de thans onderzochte vordering tot schorsing, is als volgt gesteld :

" Overwegende dat op 17-04-2000 proces-verbaal nr. avions/vca/ktr/Sobelair ten laste van Sobelair is overgezonden aan de procureur des Konings, overeenkomstig artikel 36 van de ordonnantie van 25-03-99 betreffende de opsporing, de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven inzake leefmilieu (B.S. 24-06-1999);

Gelet op het feit dat de procureur des Konings binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum waarop het proces-verbaal is overgezonden geen enkele beslissing heeft genomen inzake de strafrechtelijke gevolgen die hij aan de zaak in kwestie zou geven en dat

daardoor een administratieve geldboete kan worden opgelegd krachtens artikel 37 van de voormelde ordonnantie;

Overwegende dat het BIM in casu gehandeld heeft naar aanleiding van een gerichte controle, uitgevoerd op 12-02-2000, 19-02-2000, 20-02-2000 en 26-02-2000;

Overwegende dat er in casu geluidsmetingen zijn verricht;

Overwegende dat uit die metingen overtredingen zijn gebleken van de geluidsnormen vastgesteld in het besluit van 27-05-1999 betreffende de bestrijding van geluidshinder voortgebracht door het luchtverkeer;

Overwegende dat daarvan op 07-04-2000 proces-verbaal is opgemaakt, waarin vier overtredingen worden vastgesteld die aanleiding kunnen geven tot het opleggen van een administratieve geldboete, namelijk :

- een overtreding als bepaald in artikel 20, 4°, van de ordonnantie van 17 juli 1997 betreffende de strijd tegen geluidshinder in een stedelijke omgeving, waarbij een straf wordt ingesteld voor degene die als eigenaar, houder of gebruiker van een geluidsbron, rechtstreeks of onrechtstreeks geluidshinder veroorzaakt, of laat voortduren, die de door de Regering gestelde normen overschrijdt;
- een overtreding waarop krachtens artikel 33, 7°, b, van de ordonnantie van 25-03-99 betreffende de opsporing, de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven inzake leefmilieu een geldboete van 25.000 tot 2.500.000 frank staat.

Overwegende dat de persoon die met de administratieve geldboete strafbaar is, zich heeft kunnen verdedigen zoals bepaald in artikel 38 van de voormelde ordonnantie door op 15 december 2000 bij ter post aangetekende brief zijn schriftelijke argumenten ter verdediging over te zenden;

Overwegende dat Sobelair in zijn verdediging aanvoert dat de overtreding waarvan sprake is in verslag EVE-2000-12-7 waaraan OO-SB zich schuldig heeft gemaakt, niet ten laste van Sobelair kan worden gelegd, aangezien dat vliegtuig niet tot zijn vloot behoort, en dat de vervolging bijgevolg slechts betrekking heeft op drie en niet op vier overtredingen van de voormelde bepalingen;

Overwegende dat, na controle van het voornoemde meetverslag, is gebleken dat daarin naast het inschrijvingsnummer OOSBS ook en vooral het 'Callsign' SLR87L staat, aan de hand waarvan het inschrijvingsnummer vervolgens kan worden teruggevonden; en overwegende dat gebleken is dat het 'Callsign' SLR87L, dat in het verslag voorkomt, wel verwijst naar een vliegtuig dat tot de vloot van Sobelair behoort, maar dat de daarmee

overeenkomende inschrijving OOSBJ is en niet OOSBS en dat het bijgevolg om een fout bij het overschrijven gaat;

Overwegende dat, gelet op die fout bij het overschrijven van het inschrijvingsnummer van het vliegtuig dat tot de vloot van Sobelair behoort, besloten is de overtreding die is vastgesteld in meetverslag EVE-2000-12-7 niet mee te tellen bij de berekening van het bedrag van de administratieve geldboete;

besluit de leidend ambtenaar van het Brussels Instituut voor Milieubeheer :

Art. 1 :

Aan Sobelair wordt een administratieve geldboete opgelegd. Ze bedraagt 97.000 frank en moet binnen dertig dagen vanaf de officiële kennisgeving van deze beslissing worden betaald door een storting op rekening nr. 091-2310966-67, met de vermelding 'FBM-admin geldboetes'.

Art. 2 :

De strafvordering vervalt met de betaling van de administratieve geldboete.

Art. 3 :

Met toepassing van artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring van deze beslissing worden ingesteld wegens overtreding van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of wegens machtsoverschrijding, door middel van een verzoekschrift ondertekend door de partij of door een advocaat die op de tabel van de Orde der Advocaten is ingeschreven.

Dat verzoekschrift moet aangetekend aan de Raad van State worden gericht. De verzoekende partij dient een kopie van de bestreden beslissing toe te voegen. De termijn voor het instellen van beroep bij de Raad van State bedraagt 60 dagen vanaf deze kennisgeving.

Art. 4 :

Van deze beslissing wordt kennis gegeven aan de persoon aan wie de administratieve geldboete wordt opgelegd en aan de procureur des Konings.

Art. 5 :

Indien binnen drie jaar na de datum van het proces-verbaal een nieuwe overtreding wordt vastgesteld, worden de bedragen vastgesteld in de artikelen 32 en 33 van de ordonnantie betreffende de opsporing, de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven inzake leefmilieu verdubbeld, overeenkomstig artikel 42 van de voormelde ordonnantie";

Overwegende dat het Brussels Instituut voor Milieubeheer (BIM) zijn aanwijzing als verwerende partij betwist; dat het betoogt dat bij artikel 35 van de ordonnantie van 25 maart 1999 via parlementaire weg een specifiek voorrecht is toegekend aan de leidend ambtenaar van het Instituut of, ingeval die verhinderd is, aan de adjunct-leidend ambtenaar, terwijl het Instituut qualitate qua terzake geen enkele bevoegdheid bezit;

Overwegende dat de handeling waartegen de thans onderzochte vordering tot schorsing gericht is, uitgaat van Jean-Pierre HANNEQUART in zijn hoedanigheid van leidend ambtenaar van het Brussels Instituut voor Milieubeheer; dat in de beslissing wordt aangegeven dat ze steunt op de ordonnanties van 17 juli 1997 en 25 maart 1999;

Overwegende dat artikel 35, tweede lid, van de ordonnantie van 25 maart 1999 betreffende de opsporing, de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven inzake leefmilieu als volgt luidt : "De administratieve geldboete wordt opgelegd door de leidend ambtenaar van het Instituut, van het GAN of van het bevoegde bestuur van het Ministerie, of, in geval van diens afwezigheid, verlof of verhindering, door de adjunct-leidend ambtenaar.";

Overwegende dat bij het koninklijk besluit van 8 maart 1989, dat bekrachtigd is bij de wet van 16 juni 1989 en gewijzigd is bij de ordonnanties van 30 juli 1992 en 27 april 1995, voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een instelling van openbaar nut met rechtspersoonlijkheid is opgericht onder de benaming "Brussels Instituut voor Milieubeheer", dat onderworpen is aan de regels vastgesteld voor de instellingen bedoeld in artikel 1, A, van de wet van 16 maart 1954; dat artikel 2, § 1, van het voormelde koninklijk besluit bepaalt dat het Instituut wordt vertegenwoordigd en beheerd door de Executieve van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en dat de Executieve bevoegd is om alle daden van beheer te stellen; dat paragraaf 2 van datzelfde artikel bepaalt dat het dagelijks bestuur van het Instituut wordt waargenomen door een leidend ambtenaar en een adjunct-leidend ambtenaar en dat de Executieve de delegaties van bevoegdheden bepaalt die hun worden toegekend;

Overwegende dat, aangezien het onderhavige beroep gericht is tegen een beslissing die uitgaat van de leidend ambtenaar in zijn hoedanigheid van orgaan van een instelling van openbaar nut die rechtspersoonlijkheid bezit, niet het Brussels Hoofdstedelijk Gewest of de ambtenaar zelf, maar die instelling van openbaar nut als verwerende partij dient te worden aangewezen; dat het er weinig toe doet dat de bevoegdheid die het orgaan van het Instituut heeft uitgeoefend aan hem is toevertrouwd door de Brusselse Hoofdstedelijke Raad en niet door delegatie vanwege de Gewestregering;

Overwegende dat Jean-Pierre HANNEQUART op 20 maart 2001, beweerend te handelen in de hoedanigheid van leidend ambtenaar van het Brussels Instituut voor Milieubeheer, aan de Raad van State een verzoekschrift heeft toegezonden waarin hij de Raad verzoekt zijn tussenkomst in de vordering tot schorsing te willen inwilligen, hem als verwerende partij in die procedure te willen aanwijzen en de vordering tot schorsing af te wijzen; dat hij betoogt dat de vordering tot schorsing ten onrechte tegen het Brussels Instituut voor

Milieubeheer is gericht, aangezien bij artikel 35 van de ordonnantie van 25 maart 1999 via parlementaire weg op specifieke wijze een eigen bevoegdheid is opgedragen aan de leidend ambtenaar van het Instituut, terwijl het Instituut qualitate qua terzake geen enkele bevoegdheid bezit;

Overwegende dat de verwerende partij om de hiervoren aangegeven redenen het BIM is; dat Jean-Pierre HANNEQUART, die van de vordering tot schorsing kennis had gekregen door de kennisgeving ervan aan het BIM op 21 februari 2001, zijn verzoekschrift tot tussenkomst overigens niet eerder heeft ingediend dan op 20 maart 2001, dat is na het verstrijken van de reglementaire termijn van vijftien dagen vanaf de kennisgeving; dat het verzoek tot tussenkomst niet kan worden ingewilligd;

Overwegende dat de verzoekende partij de volgende uiteenzetting geeft van het gevaar voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar dreigt te berokkenen :

" 1° Belemmering van de voortzetting van de beroepsactiviteit van de verzoekende partij

De beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd, heeft tot gevolg dat de voortzetting van de activiteit van de verzoekende partij verhinderd wordt of op zijn minst in het gedrang komt. Uit uw rechtspraak volgt evenwel dat zulk een situatie beantwoordt aan het criterium van een ernstig nadeel bedoeld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973.

Het bedrag van 97.000 frank is op zich uiteraard geen ernstig nadeel voor de verzoekende partij. Het nadeel wordt echter wel ernstig wanneer de volgende gegevens in aanmerking worden genomen :

Het eerste gegeven is dat de bestreden beslissing bewijst en bevestigt dat het onbetwistbaar de bedoeling van de verwerende partij is de overtredingen van de regels terzake te vervolgen en te bestraffen.

Het tweede gegeven is het aantal vastgestelde overtredingen (ruim honderd) waarvan reeds kennis is gegeven aan verzoekster (cf. tabel van de verwittigingen voor alleen al de periode van 1 februari tot 31 mei 2000). Sobelair is overigens kort geleden verzocht zich te verdedigen omtrent overtredingen waaraan het zich tussen 1 maart en 16 april 2000 schuldig zou hebben gemaakt. Bovendien beantwoorden die overtredingen meestal alleen aan metingen die tussen 6 en 7 uur 's morgens zijn uitgevoerd, zoals blijkt uit de voornoemde tabel, die dus niet representatief is voor alle overtredingen die overdag en 's nachts plaatsvinden.

Het derde gegeven is dat het bedrag van de geldboete per overtreding (ongeveer 32.000 frank volgens de beslissing van 12 januari 2001) mettertijd ongetwijfeld zal oplopen. De verwerende partij heeft in de omstreden beslissing voor het bepalen van het bedrag van de geldboete immers zeker rekening gehouden met het feit dat het ging om het eerste proces-verbaal dat aanleiding heeft gegeven tot een straf en dat bedrag zal mettertijd ongetwijfeld snel oplopen met de latere vervolgingen. Er dient immers te worden aan herinnerd dat de geldboetes kunnen oplopen tot 2.500.000 frank per overtreding en tot 5.000.000 frank ingeval van recidive.

Het vierde gegeven is de meer dan hachelijke financiële toestand van de verzoekende partij, die haar boekjaar 2001 (inkomsten 2000) afgesloten heeft met een netto-verlies van 327.000.000 frank.

De last die vertegenwoordigd wordt of wellicht zal worden vertegenwoordigd door het gecumuleerd bedrag van de aan de verwerende partij verschuldigde geldboetes is zo groot dat het normale verloop van de activiteiten van de verzoekende partij, en inzonderheid haar expansie, onmogelijk wordt of zeer sterk belemmerd wordt.

Er kan niet ernstig worden betwist dat zulk een nadeel, dat neerkomt op een beëindiging van de activiteiten of op een stopzetting van de normale uitbreiding ervan, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt. Het is definitief niet meer te herstellen in geval van een liquidatie of een faillissement en is eveneens niet te herstellen wanneer het bedrag van de geldboetes de normale en te voorziene expansie van het bedrijf verhindert, aangezien in economische aangelegenheden verloren tijd niet kan worden ingehaald. Ten slotte kan niet worden gesuggereerd dat een oplossing voor Sobelair erin zou bestaan om, zoals de vliegtuigmaatschappijen El Al en Singapore Airlines hebben gedaan, zijn activiteiten over te brengen naar een van de buurlanden, aangezien reizigersvervoer per vliegtuig alleen denkbaar is wanneer de afstand tussen de woonplaats van de reizigers en de luchthaven niet te groot wordt.

2° De ernst van de onwettigheden

Uw Raad heeft terecht geoordeeld dat de grootte, prima facie, van een onwettigheid in aanmerking kan worden genomen om de ernst van het nadeel van een verzoeker te beoordelen.

Zoals uit de aangevoerde annulatiemiddelen blijkt, vormt de beslissing van de verwerende partij een flagrante inbreuk op de meest elementaire beginselen van het Belgisch recht. De beslissing is niet gemotiveerd en houdt een schending in van substantiële vormvereisten voorgeschreven in de ordonnances van 17 juli 1997 en 25 maart 1999. De rechten van verdediging zijn niet nagekomen, inzonderheid doordat de verwerende partij zowel rechter als partij is, aangezien zij als vrijwillig tussenkomende

partij samen met het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is opgetreden tegen de verzoekende partij in de procedure tot schorsing en tot nietigverklaring van het besluit van 27 mei 1999.

3° Het morele nadeel

Uw Raad geeft toe dat het nadeel van de verzoeker tot schorsing moreel van aard kan zijn.

In uw arrest AMG CONSULTANT van 22 april 1997 (nr. 65.975, inz. blz. 9-10) hebt u aangegeven dat dit nadeel voor een vennootschap het gevolg kan zijn van een "(aantasting van) haar reputatie en haar imago ... (die) ter kennis is gebracht van een ruim publiek" wanneer die aantasting van de reputatie en het imago voortvloeit uit een strafrechtelijke vervolging.

De verzoekende partij toont aan dat de geldboetes die door de verwerende partij zijn opgelegd in feite strafrechtelijk van aard zijn. Ook al is de verzoekende partij een rechtspersoon, er kan bezwaarlijk worden betwist dat het feit dat zij geldboetes van strafrechtelijke aard opgelegd krijgt - vooral wanneer de overtredingen, zoals in casu, ernstig worden betwist - de eer en de achting van de betrokken personen schade toebrengt. De recente wet van 4 mei 1999, die het mogelijk maakt rechtspersonen strafrechtelijk te straffen en aan rechtspersonen geldboetes op te leggen, bewijst dat.

Dat de opgelegde geldboetes de aard van een straf hebben, alsook de daaruit volgende aantasting van het imago en de reputatie van de vennootschap, wordt nog benadrukt door de ruchtbaarheid die door de organen van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt gegeven aan de strijd tegen de maatschappijen die volgens het Gewest het besluit van 27 mei 1999 schenden. Zowel bij het instellen van de procedures tegen die regeling als bij de kennisgeving van de eerste processen-verbaal heeft de toezichthoudende overheid van de verwerende partij niet geaarzeld om het debat op straat te brengen en urbi et orbi te verkondigen welke sancties de maatschappijen zouden treffen. De beslissing waarbij geldboetes worden opgelegd, dient dan ook te worden geschorst om te voorkomen dat het morele en materiële nadeel onherstelbaar wordt.

Het is des te noodzakelijker de verzoekende partij van de strafrechtelijke vernedering te vrijwaren door de schorsing van de bestreden maatregel, daar de omvang van het morele nadeel evenredig is aan de mate van onwettigheid van de bestreden beslissing die, zoals hiervoren aangegeven, groot is, althans prima facie";

Overwegende dat het eerste gevaar voor een nadeel dat de verzoekende partij aanvoert, verband houdt met de omstandigheid dat de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling het normale verloop van haar activiteiten en haar mogelijke expansie zeer sterk zou belemmeren; dat de verzoekende partij weliswaar toegeeft dat het bedrag van 97.000 frank op zich geen ernstig nadeel oplevert, maar beweert dat het een ernstig nadeel wordt wanneer

rekening wordt gehouden met de vier gegevens die respectievelijk betrekking hebben op de bedoeling van de verwerende partij de overtredingen van de regels terzake te bestraffen, het aantal overtredingen, het bedrag van de geldboete en de financiële toestand van de verzoekende partij;

Overwegende dat het argument dat "de bestreden beslissing bewijst en bevestigt dat het onbetwistbaar de bedoeling van de verwerende partij is de overtredingen van de regels terzake te vervolgen en te bestraffen" niet kan worden aanvaard ter staving van de vordering tot schorsing van de bestreden beslissing; dat dit onderdeel van het nadeel immers niet zozeer in een causaal verband staat tot de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, dan wel tot die van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 27 mei 1999 betreffende de bestrijding van geluidshinder voortgebracht door het luchtverkeer; dat dat besluit immers de geluidsnormen bepaalt waarvan de overschrijding strafbaar wordt gesteld bij artikel 20, 4°, van de ordonnantie van 17 juli 1997 en voorschrijft dat de overschrijding ervan aanleiding kan geven tot het opleggen van een administratieve geldboete krachtens artikel 33, 7°, b), van de ordonnantie van 25 maart 1999;

Overwegende dat de andere overtredingen waaraan de verzoekende partij zich schuldig zou hebben gemaakt in voorkomend geval behandeld zullen worden in afzonderlijke administratieve procedures die tot afzonderlijke beslissingen leiden; dat er alleen grond is om rekening te houden met het nadeel dat door de bestreden handeling wordt veroorzaakt, en niet met het nadeel dat uit soortgelijke handelingen zou voortkomen; dat de opstapeling van de overtredingen en, bijgevolg, van de geldboetes waarmee die worden gestraft, bovendien niet het gevolg is van de bestreden handeling, maar van de weigering van de verzoekende partij om zich te gedragen naar het besluit van 27 mei 1999, dat uitvoerbaar blijft wegens de afwijzing van de vordering tot schorsing die daartegen was ingesteld;

Overwegende dat het derde gegeven dat door de verzoekende partij wordt aangevoerd, neerkomt op kritiek die in feite gericht is tegen artikel 33 van de ordonnantie van 25 maart 1999, waarbij bepaald wordt dat de administratieve geldboete van 25.000 tot 2.500.000 frank kan bedragen; dat het derde argument voor het overige aanleiding geeft tot dezelfde opmerkingen als het tweede argument;

Overwegende dat er geen grond bestaat om rekening te houden met een gevaar van belemmering van de voortzetting en de ontwikkeling van de beroepsactiviteiten van een onderneming wanneer dat gevaar voornamelijk voortvloeit uit de hachelijke financiële toestand van die onderneming, aangezien het bedrag van de geldboete (97.000 frank) van marginale betekenis is in het licht van die van de verliezen over het boekjaar (327.000.000 frank) volgens de cijfers die de verzoekende partij zelf heeft verstrekt;

Overwegende dat het eerste gevaar voor een nadeel dat de verzoekende partij aanvoert aldus van louter financiële aard is, terwijl niet aangetoond wordt dat een rechtstreeks causaal verband zou bestaan tussen enerzijds de financiële weerslag van de

bestreden maatregel, op zichzelf beschouwd, en anderzijds het gevaar voor het voortbestaan van de onderneming van de verwerende partij, waarvoor zij naar eigen zeggen vreest;

Overwegende dat het tweede soort nadeel dat de verzoekende partij aanvoert, verband houdt met de ernst van de onwettigheden die volgens haar vervat zijn in de bestreden beslissing;

Overwegende dat een onwettigheid een annulatiegrond kan zijn, maar in principe op zich geen gevaar voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan opleveren, aangezien het aanvoeren van ernstige middelen en het aantonen van een gevaar voor een nadeel volgens de wet twee afzonderlijke en cumulatieve voorwaarden van de schorsing vormen; dat er enkele uitzonderingen op dit principe bestaan; dat zulks het geval is met een ernstig middel ontleend aan machtsafwending of met een ernstig middel waarin gelaakt wordt dat geen milieu-effectonderzoek heeft plaatsgehad; dat die uitzonderingen niet mogen worden uitgebreid tot alle gevallen waarin een middel ontleend wordt aan de schending van een wet die van openbare orde is;

Overwegende dat in casu niet kan worden aangenomen dat het bestaan van een gevaar voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt afgeleid uit het feit alleen dat in de middelen een ontstentenis van uitdrukkelijke motivering en de schending van substantiële vormvereisten, van het beginsel van de rechten van verdediging of van het beginsel van onpartijdigheid wordt gelaakt;

Overwegende dat gevolgen van morele aard, als ze groot zijn en moeilijk ongedaan kunnen worden gemaakt, als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in aanmerking kunnen worden genomen ter wettiging van de schorsing van de tenuitvoerlegging van een blijkbaar onwettige bestuurshandeling; dat het in dat geval evenwel vereist is dat het morele nadeel gedurende het geding tot nietigverklaring onomkeerbaar of moeilijk omkeerbaar wordt of dreigt te worden en dat het niet behoort tot de nadelen die volledig hersteld kunnen worden door de terugwerking van een vernietigingsarrest;

Overwegende dat het in casu niet plausibel is dat het uitspreken van administratieve geldboetes - die alleen kunnen worden opgelegd wanneer geen vervolgingen voor een strafgerecht zijn gebracht - wegens het overschrijden van geluidsnormen de eer en de achting van de luchtvaartmaatschappij schade kan toebrengen; dat zulks des te meer geldt daar de ruchtbaarheid die volgens de verzoekende partij aan de vervolging is gegeven, voor alle luchtvaartmaatschappijen heeft gegolden, en niet alleen voor haar;

Overwegende dat de verzoekende partij niet aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen;

Overwegende dat niet voldaan is aan een van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten, die vervuld moeten zijn opdat de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kan bevelen; dat de vordering tot schorsing niet kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst in het kort geding, ingediend door Jean-Pierre HANNEQUART, wordt afgewezen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Artikel 3.

De kosten betreffende het verzoek tot tussenkomst, ingediend door Jean-Pierre HANNEQUART, bepaald op 5.000 frank, komen te zijnen laste.

De beslissing over de overige kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIIe kamer, rechtsprekend in kort geding, op twintig juni tweeduizend en één door :

de HH.	HANOTIAU,	kamervoorzitter,
	SCOHY,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

G. SCOHY.

M. HANOTIAU.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.